

Arrest

nr. 248 966 van 11 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. BEELEN
De Schiervellaan 23
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. BEELEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Koerd, afkomstig uit de stad Ilam en bent u in het bezit van de Iraanse nationaliteit. U bent gehuwd en heeft twee kinderen. U liep twaalf jaar school maar behaalde geen middelbaar diploma en u werkte als tegel- en steenzetter.

Op het einde van het Iraanse kalenderjaar 1396 (begin 2018, Gregoriaanse kalender) begon u uw activiteiten bij de PAK (Parti Azadi Kurdistan). U verspreidde pamfletten en reclames en schreef soms ook slogans op de muren. U kwam in contact met de partij via uw neef B. D. (...) aangezien hij al 15 jaar activiteiten voor de partij uitvoert.

Op de 18de of 19de mordad 1398 (9 of 10 augustus 2019) werd er door de partij aan u gevraagd om op het grote plein van de stad de muren te beschrijven. Rond 2 uur 's nachts ging u met twee andere vrienden S. (...) en A. (...) naar het plein. De camera's hadden jullie geïdentificeerd en opeens kwamen de politiepatrouilles jullie opzoeken. Jullie vluchtten weg maar S. (...) kon niet snel genoeg lopen en werd opgepakt. A. (...) en u zijn kunnen wegvlugten. Jullie gingen samen in Ilam onderduiken bij een vriend L. (...). U contacteerde uw neef J. (...) en vroeg hem om jullie naar de grens te brengen. J. (...) kwam met een vrachtwagen naar L. (...) en de dag nadien, op 12 augustus 2019, verliet u Iran samen met A. (...). Op 15 december 2019 kwam u in België aan waar u op 18 december 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

U vreest bij terugkeer naar Iran minimum 15 jaar opgesloten te worden.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u een kopie van uw shenasnameh, een kopie van uw melikaart, uw rijbewijs, een legerdienstkaart, een kopie van een overzicht van uw bankrekening, een uittreksel van uw huwelijksregister en een brief van de PAK neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Volgens uw verklaringen vreest u bij terugkeer naar Iran minimum 15 jaar opgesloten te worden wegens uw activiteiten voor de PAK (CGVS, p.13,16, CGVS vragenlijst punt 3.4).

Vooreerst dient gewezen te worden op verschillende elementen die de geloofwaardigheid van uw engagement voor PAK en van de door u beweerde problemen ernstig op de helling zetten. Zo kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering daadwerkelijk sympathisant te zijn van de PAK. Vooreerst legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw persoonlijke betrokkenheid bij de PAK in Iran. Zo meende u tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 14 februari 2020 dat u lid was van de PAK en dat u drie jaar geleden voor deze partij actief werd, met andere woorden omstreeks februari 2017 (CGVS Vragenlijst punt 3.3). Op het CGVS stelt u daarentegen expliciet dat u geen lid maar slechts sympathisant was en dat u op het einde van het jaar 1396 (begin 2018) met uw activiteiten begon (CGVS, p.4,5). Van iemand die de beslissing neemt om gevaarlijke oppositieactiviteiten te ontwikkelen kan verwacht worden dat hij nauwkeurige verklaringen aflegt over zowel de rol die hij opnam als het moment waarop hij deze opnam. Voorts kan u evenmin een overtuigend beeld schetsen van de activiteiten die u voor de partij uitvoerde. Wanneer u verder wordt gevraagd hoe u de pamfletten en reclamebrochures uitdeelde antwoordt u dat u deze teksten ontving via Facebook van op de accounts van uw neef of één van de commandanten, R. S. (...) (CGVS, p. 13). Wanneer u geconfronteerd wordt met uw eigen uitspraak dat het gebruik van Facebook gevaarlijk is aangezien het Iraanse regime het goed in de gaten houdt, antwoordt u dat andere sociale media nog gevaarlijker zouden zijn en andere sociale media via telefoon werken en Facebook niet (CGVS, p. 13), waardoor het langer duurt voor ze het kunnen traceren. De manier waarop u omgaat met uw activiteiten is op zijn minst gezegd ondoordacht en staat haaks op uw vrees voor de Iraanse autoriteiten aangezien u eerder verklaarde dat Facebook streng in de gaten wordt gehouden en het Iraanse regime zelfs eigen diensten hebben waarvan het hun taak is om enkel te surfen op het internet om te controleren (CGVS, p. 5). Bovendien doet u nog een merkwaardige verklaring in verband met het afdrukken van de folders en pamfletten, die u dan later verspreidde. Zo verklaart u de folders en pamfletten altijd af te drukken bij een vriend die geschikte apparaten had, o.a. grote printers (CGVS, p. 14). Wanneer er gevraagd wordt of die vriend op de hoogte was van uw activiteiten, ontkent u en verklaart u dat u afschermdde van uw vriend wat jullie afprintten omdat hij het anders niet zou toelaten (CGVS, p. 14). Tegelijkertijd verklaart u dat de vriend zich nooit vragen stelde wat jullie deden of waar jullie de flyers of pamfletten voor nodig hadden omdat betaald worden voor hem primeerde (CGVS p.14). Beide verklaringen vallen niet met elkaar te rijmen. Indien uw vriend daadwerkelijk het risicovolle afprinten van oppositiedrukwerk niet zou tolleren valt het niet te begrijpen dat hij niet de minste interesse toonde in de flyers en de brochures die jullie in grote getalen bij hem afdrukten. Deze vaststelling zet uw geloofwaardigheid verder op de helling. Daarenboven verklaart u dat u, S. (...) en A. (...), 's nachts om 2 uur, de muren van het centrale plein van de stad gingen beschrijven op vraag van de partij. Hierbij werden jullie geïdentificeerd door camera's en werd een politiepatrouille op jullie afgestuurd (CGVS, p. 13).

Het is verwonderlijk dat u in uw eigen stad de risico's van een dergelijke actie niet beter kan inschatten en bovendien voor deze hit-and-run missie een kameraad meeneemt die zich niet snel uit de voeten kan maken (CGVS, p.13,15). Het geheel van bovenstaande vaststellingen schaden sterk het geloof in uw toetreding tot en activiteiten voor de PAK.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw persoonlijk engagement voor de PAK slaagt u er evenmin in de daaruit voortvloeiende problemen in Iran aannemelijk te maken. Bovenstaande vaststellingen doet uw verzoek om internationale bescherming dan ook sterk afbrokkelen.

Vervolgens blijkt uw kennis over de PAK weinig diepgaand. Ook al was u slechts een sympathisant, u legde naar eigen zeggen uw leven in de weegschaal door propaganda voor de PAK te verspreiden waardoor er wel degelijk een goede kennis van deze partij verwacht kan worden. Uw kennis reikt niet verder dan kennis over de oprichter en de huidige leider. Als u gevraagd wordt hoe de partij vroeger heette, zegt u dat ze altijd dezelfde naam had. Wanneer u nogmaals wordt gevraagd of de partij niet vroeger onder een andere naam gekend was, zegt u van niet (CGVS, p. 12). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat de partij bij de oprichting 'Revolutionairies Union of Kurdistan' heette en in 2006 zijn naam veranderde naar 'Parti Azadi Kurdistan'. Wanneer u gevraagd wordt hoe de partij verder gestructureerd is, zegt u slechts dat een sympathisant geen toegang heeft tot deze geheime informatie (CGVS, p. 12). Wanneer u verder gevraagd wordt hoe de relatie van de PAK met andere Koerdische partijen is, zegt u verkeerdelijk dat ze een goede band hebben met andere partijen omdat ze allemaal een onafhankelijk Koerdistan willen (CGVS, p. 12). In werkelijkheid wensen de voornaamste Koerdische partijen helemaal niet dat de Iraanse Koerdische gebieden van Iran afscheuren. U die in Iran de drang voelde om op te komen voor de belangen van de Koerden blijkt dan ook slecht op de hoogte van de andere – grotere Iraans-Koerdische partijen. U geeft dit overigens zelf toe wanneer u verklaart dat u geen kennis heeft van de andere Koerdische partijen en nooit met hen in contact kwam (CGVS p.11). Uw voorgehouden engagement voor de rechten van de Koerden weerspiegelt zich dan ook niet in uw houding in België. Zo heeft u sinds uw aankomst in België op 15.12.2019 met nog geen enkele Koerdische partij contact gezocht en aan nog geen enkele activiteit deelgenomen wat ook vragen doet rijzen bij de geloofwaardigheid van uw zelfverklaarde interesse en engagement voor de Koerdische zaak. Uw verklaring dat u na uw aankomst in België drie maanden nodig had om te acclimatiseren en dat vervolgens de Coronacrisis losbarstte is onvoldoende om uw passieve houding te verklaren. Dat u drie maanden lang nodig had voor u contact kon zoeken is gezien u geen gewag maakt van fysieke of psychologische problemen eigenaardig. Bovendien kon de Coronacrisis u niet verhinderen om – eventueel op het internet – informatie in te winnen over de Iraans-Koerdische partijen die zich in België inzetten voor de belangen van uw gemeenschap. Verwacht mag worden dat u meer kennis ter zake zou hebben. Dat u in tegenstelling van wat men van het engagement van een sympathisant mag verwachten, niet kan overtuigen met een deugdelijk kennis van de partij, doet dan ook sterk afbreuk aan uw daadwerkelijk engagement in Iran.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en na afweging van alle elementen in uw dossier kan er geen geloof gehecht worden aan uw vrees bij terugkeer naar Iran omwille van uw betrokkenheid bij de PAK.

De aanbevelingsbrief die u neerlegt, kan voorgaande vaststelling geenszins ombuigen. Het gegeven dat u warrig blijft over de wijze waarop u die brief hebt bekomen (CGVS p. 10) doet afbreuk aan haar objectieve bewijswaarde. Zo verklaart u eerst dat u contact opnam met uw neef B. D. (...) en uw neef de contactgegevens meedeelde van het bureau in Nederland waarop u contact opnam met het bureau in Nederland en zij deze brief naar uw advocaat hebben gestuurd. Aangezien het om een kopie ging, zou volgens u de originele brief in Nederland liggen (CGVS, p. 10). Wanneer er u op gewezen wordt dat een originele brief meer bewijswaarde heeft en u beter contact opneemt met het bureau in Nederland om het origineel op te sturen via de post, verklaart u plots dat het origineel in Erbil, Irak ligt (CGVS p. 10), terwijl er op de brief duidelijk staat dat deze opgemaakt door A. (...) J, 'European Representative'. Wanneer u gevraagd wordt waarom er ook een Belgische vertegenwoordiger op dit document staat, antwoordt u dat de PAK geen Belgische vertegenwoordiger heeft (CGVS, p. 10). Dat u wisselende en tegenstrijdige verklaringen aflegt over dit stuk haalt de objectieve bewijswaarde ervan sterk onderuit. De brief werd overigens opgemaakt, na uw verzoek om internationale bescherming opgemaakt en maakt een expliciete vermelding van uw verzoek. Het hoeft dan ook niet te verbazen dat het gesolliciteerd karakter elke objectieve bewijswaarde van deze brief ontnaemt. Voorgaande vaststelling, alsook uw minimale kennis van de PAK zetten de geloofwaardigheid van uw verklaringen m.b.t. uw engagement bij de PAK op de helling en komen uw verzoek om internationale bescherming niet ten goede.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan niet het minste geloof gehecht worden aan uw beweerde activiteiten voor de PAK in Iran en de daaraan gekoppelde problemen. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

U heeft bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen met de door u neergelegde documenten. Een kopie van uw shenasnameh, een kopie van uw mellikaart, uw rijbewijs, uw legerdienstkaart, een kopie van het overzicht van uw bankrekening vormen een bewijs van nationaliteit, identiteit en financiële draagkracht, hetgeen niet ter discussie staat. Een uittreksel van uw huwelijksregister staft uw verklaring omtrent uw huwelijk, maar doet verder ook geen uitspraak over uw voorgehouden problemen. De uiterst beperkte bewijswaarde van uw aanbevelingsbrief van de PAK werd reeds bovenaan besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing op omstandige wijze wordt gemotiveerd dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij beweerd engagement voor PAK en de door haar voorgehouden problemen omwille hiervan, en dit gelet op (i) haar tegenstrijdige verklaringen over haar persoonlijke betrokkenheid bij de PAK in Iran; (ii) haar onaannemelijke beschrijving van de activiteiten die zij voor de partij uitvoerde; (iii) haar beperkte kennis over de PAK; en (iv) de vaststelling dat zij sinds haar aankomst in België geen stappen ondernam om zich verder te engageren voor de rechten van de Koerden. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij er niet in slaagt deze vaststellingen *in concreto* te weerleggen dan wel te verklaren.

2.2.4. Wat betreft het betoog van verzoekende partij dat de omstandigheden waarin het persoonlijk onderhoud plaatsvond niet optimaal waren, aangezien zij haar situatie moest toelichten in het Farsi terwijl haar moedertaal het Sorani (een middel-Koerdisch dialect) is, wijst de Raad er evenwel op dat verzoekende partij bij het indienen van haar verzoek om internationale bescherming op 18 december 2019 de bijstand heeft verzocht van een tolk Farsi (administratief dossier, stuk 5, documenten DVZ, 'bijlage 26'). Tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 14 februari 2020 gaf verzoekende partij bovendien aan het Farsi voldoende te beheersen om de problemen die geleid hebben tot haar vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden (administratief dossier, stuk 5, documenten DVZ, 'verklaring betreffende procedure'). Bij de aanvang van haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoekende partij voorts de tolk Farsi goed te begrijpen. Zij werd er tevens op gewezen dat zij eventuele problemen met de tolk, of andere problemen, diende te melden (administratief dossier, stuk 4, map 'bijkomende informatie', notities CGVS, p. 1-2). Verzoekende partij gaf echter nergens aan dat zij de tolk niet goed zou begrijpen en/of dat zij problemen had om zich uit te drukken in het Farsi. Op het einde van het persoonlijk onderhoud stelde zij daarentegen de tolk goed te hebben verstaan tijdens het persoonlijk onderhoud (notities CGVS, p. 16). Dit *post-factum* argument is dan ook allerminst ernstig en is geenszins van aard de verschillende vaststellingen van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij opmerkt dat zij zich er wel degelijk van bewust was dat de sociale-mediawebsite onder toezicht stond van het Iraanse regime en dat zij dan ook een VPN-verbinding gebruikte waardoor haar internetactiviteiten niet aan haar IP-adres gelinkt konden worden, bemerkt de Raad evenwel dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud zelf verklaarde dat het gebruik van Facebook gevaarlijk is aangezien het Iraanse regime Facebook streng in de gaten houdt en zelfs eigen diensten heeft waarvan het hun taak is om enkel te surfen op het internet om te controleren (notities CGVS, p. 5). Dat zij later tijdens haar persoonlijk onderhoud het gevaar van Facebook dan weer wegwuift door te stellen dat andere sociale media nog gevaarlijker zijn omdat zij via telefoon werken en Facebook niet waardoor het langer duurt voor ze het kunnen traceren (notities CGVS, p. 13), komt, gelet op haar eerdere verklaring, dan ook allerminst overtuigend over. Bovendien blijkt ook uit deze laatste verklaring dat het niet uitgesloten is dat men haar traceert, maar dat het alleen langer duurt, waardoor het uiterst risicovol blijft dat zij de teksten van de pamfletten en reclamebrochures zou ontvangen op haar eigen Facebookaccount (notities CGVS, p. 13). Het is dan ook geenszins geloofwaardig dat zij op een dergelijke wijze te werk zouden zijn gegaan.

2.2.6.1. Betreffende de motivering in de bestreden beslissing omtrent de *hit-and-run*-missie, stelt verzoekende partij dat het de lokale PAK-afdeling was die besliste wie meeging op deze missie en niet zijzelf. Zij kon dan ook niet weten dat één van hen zich niet snel uit de voeten kon maken.

2.2.6.2. De Raad duidt erop dat verzoekende partij S. omschrijft als "*een zwakke jongen*" (notities CGVS, p. 13). Het is dan ook allerminst plausibel te noemen dat men S. zou uitkiezen om dergelijke *hit-and-run*-missie uit te voeren. Dat zij bovendien tijdens deze nachtelijke missie geïdentificeerd konden worden door de camera's op het plein (notities CGVS, p. 13), en in hun eigen stad de risico's van een dergelijke actie niet beter konden inschatten, komt evenmin geloofwaardig over. Dergelijke onaannemelijke gang van zaken ondergraaft wel degelijk de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.7.1. Ten slotte voert verzoekende partij nog aan dat de naamswijziging van PAK plaatsvond in 2006, oftewel meer dan 11 jaar voor zijn toetreding bij PAK. Bovendien sluit een beperkte kennis van de geschiedenis van PAK en/of het feit dat zij geen sleutelfiguur was binnen de organisatie niet uit dat zij in ernstig gevaar zou verkeren bij een terugkeer naar Iran.

2.2.7.2. De Raad bemerkt evenwel dat in dit verband in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat aangezien verzoekende partij haar leven in de weegschaal legde door propaganda voor de PAK te verspreiden verwacht mag worden dat zij een goede kennis van deze partij zou hebben, ook al was zij slechts sympathisant. Het is dan ook geenszins onredelijk om van haar te verwachten dat zij zou weten onder welke naam de partij vroeger gekend was, ook al vond de naamsverandering plaats voordat zij sympathisant werd bij PAK. Verder benadrukt de Raad dat in de bestreden beslissing tevens wordt vastgesteld dat verzoekende partij evenmin weet hoe de partij verder gestructureerd is en dat zij voorts foutieve verklaringen aflegt over de relatie van de PAK met andere Koerdische partijen. Deze vaststellingen worden door verzoekende partij op geen enkele wijze *in concreto* weerlegd of verklaard. De Raad is van oordeel dat de ontoereikende verklaringen van verzoekende partij over de PAK op ernstige wijze de door haar voorgehouden betrokkenheid bij de partij ondergraven.

Er dient in dit verband bovendien tevens te worden gewezen op de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij sinds haar aankomst in België op 15 december 2019 met nog geen enkele Koerdische partij contact heeft gezocht, aan nog geen enkele activiteit heeft deelgenomen en zelfs geen informatie heeft trachten inwinnen, bijvoorbeeld via internet, over de Iraans-Koerdische partijen die zich in België inzetten voor de belangen van haar gemeenschap. Dat zij in Iran klaarblijkelijk haar leven zou hebben geriskeerd om op te komen voor de rechten van de Koerden, doch wanneer zij in België is op geen enkel moment stappen onderneemt om zich hiervoor verder te engageren, doet dan ook sterk afbreuk aan haar daadwerkelijk engagement in Iran. Aangezien verzoekende partij haar betrokkenheid bij de PAK geenszins aannemelijk heeft gemaakt, kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de door haar voorgehouden vrees bij terugkeer naar Iran omwille hiervan.

Waar verzoekende partij ter terechtzitting zonder enige verdere duiding nog een vijfde stuk toevoegt die zij omschrijft als “5. *Printscreen zoom-meeting van PAK, met participatie van M. D. (...)*” stelt de Raad vast dat dit twee pagina’s betreft die een fotokopie van een collage van foto’s van individuen voorstellen waarop verzoekende partij ook met haar foto is afgebeeld en waarbij iedere pagina voorzien is van het opschrift “PAK”. De Raad is evenwel van oordeel dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624) en dat aan dergelijke foto’s gezien hun manipuleerbaarheid evenmin enige authenticiteitswaarde kan worden verleend. Daarenboven kan uit de bijgebrachte pagina’s niet worden afgeleid wat de inhoud van deze beweerde meeting betrof en wanneer en in welk kader deze zou hebben plaatsgehad.

Voormelde desbetreffende motivering blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

J. BIEBAUT